

Jag vet på vem jag tror. 2 Tim. 1:12.

Vissheten i tron är utmärkande för dem som ärver saligheten. De som har tagit till sig evangeliet om frälsningen i Kristus, är vissa om vem och vad de tror på och därmed också om sin egen frälsning och eviga salighet.

De förstår att räkna in sig själv i Jesu frälsningsverk som gäller hela världen. Då Jesus med sitt blod friköpte hela människosläktet från dess syndaskuld, då är ju också var människa delaktig i den frälsningen. Detta är trons hela innehåll och visshets grund.

Hela bibeln, alltifrån de gamla profetiorna om den kommande Frälsaren till evangeliet om Jesu offerdöd och apostlarnas undervisning om dess innebörd, framhåller denna lära som själva huvudstycket. Men få tar fasta på det.

Dessa som ser ett värde i Guds budskap, är några i anden fattiga, som har kämpat med sig själv tills de har insett sin egen oförmåga att blidka Gud och göra sig duglig för honom. Dessa tar med glädje emot budskapet om den fullbordade frälsningen genom Jesu blod. De ser nåden i Kristus som sin enda möjlighet att bestå inför den Allseendes domstol.

De söker sig alltmer in i evangeliet och får där en viss-het om sin frälsning, som inte ges någon annan stans eller på annat sätt.

Den sanna tron är en övertygelse som säger ”Jag vet”. Inte ens angående sig själv har den på Kristus troende någon ovisshet. Hon vet, att det är helt ute med alla egna möjligheter att göra sig behaglig för Gud.

Hon vet också, att hon inte har kraft eller uthållighet att själv bevara sig i tron. Kristus måste genom sin Ande och sitt ord hålla tron vid liv, för att den inte ska slockna. Detta hopp är väl grundat och kommer inte på skam.

Detta är den sanna trons erfarenhet. Grunden för visshetens är Guds barmhärtighet, dels i den redan på Golgata fullbordade frälsningen och dels i Kristi kärlek, som är verksam genom evangeliet och uppehåller tron.

Jag vet, att Jesus har mig köpt,
så Ordet säger här.
Med blodet löst, i hans namn döpt
jag helt rättfärdig är.
Ja, Kristi evangelium
behöver jag var dag och stund,
ty annars går det aldrig väl,
så fattig är min själ.

Anders Carl Rutström / Sionsharpan 96:3